

Svaki vjeronaučni satu školi započinjemo zajedničkom molitvom. Primijetio sam da je to mnogim učenicima pomalo smiješno - smijulje se, krevlje se, okreću, nekako im je neugodno, kao da nisu naučeni na takvu zajedničku molitvu. To me ponukalo da se malo raspitam kako je u njihovim domovima, mole li zajednički, kao prava obitelj.

Solo dionice bez zborne pjesme

I - što sam otkrio? Vrlo su rijetke one obitelji u kojima je zajednička molitva nešto redovito kao "Dobro jutro!" ili "Laku noć!" U nekim kućama mama ili baka navečer s djecom izmole neku molitvicu, negdje braća i sestre zajednički mole, ali najčešći je slučaj da svatko u obitelji moli sam za sebe i u sebi. Djeca u svojim krevetima nešto prošapću, tata nešto promrmlja, mama zna čak i kru-nicu prebrati po prstima... Ali sve to nasamo. Solo dionice bez zborne pjesme.

Istina, postoji jedno prilično jako opravdanje za to. Obitelji danas uglavnom žive tako da svaki

od njezinih članova vrti neki "svoj film". Roditelji rade, a djeca su doma. Onda su djeca u školi, na pjevanju, ritmici ili tenisu, a roditelji su doma.

Onda tata malo radi u "fušu" ili ode sa svojim "dečkima", mama skokne do susjede na kavicu... I za stolom, za ručkom, najčešće je svatko sam, ili u najboljem slučaju u paru. Zato "izumire" i mo-litva prije jela, a sve se uglavnom svede na brzi i površni znak križa, koji je više nalik na rastjeriva-nje muha od tanjura...

Za važne stvari "nađe" se vrijeme

Dakle obitelji su premalo zajedno! Nemaju ni vremena za zajedničku molitvu! "Izgubile" su ga u brojnim važnim svakodnevnim aktivnostima! No je li to baš živa istina? Nije! Prvo, zato jer je dobro znana istina da svatko od nas za njemu važ-ne stvari u životu uvijek "nađe" vremena. Drugo, zato jer se, ipak, najčešće dogodi da se bar u večer-njim satima svi u obitelji nađu na okupu. Makar na deset, dvadeset minuta prije spavanja. No i u tome "dobivenom" vremenu umjesto prave molitve puno je češća pojava zajedničke obiteljske "molitve" pred televizijskim ekranima! I tako sve dok umornim ljudima oči ne zakoluta-ju od pospanosti, a tko bi tada, tako iscrpljen, još i zajednički molio? Pa onda svatko u svoj krevet i na svoj kraći ili duži "razgovorčić" s Bogom...

Jedno mjesto za Isusa

A tako obitelj, koju crkveni oci nisu badava nazvali "Crkva u malom", vrlo mnogo gubi! Jer, iako je točno da je već molitva jednoga jedinog čovjeka razgovor i susret s Bogom, obiteljska molitva je još i više - susret s našim bližnjima! U zajedničkoj i glasnoj obiteljskoj molitvi zato se i ono uobičajeno "U ime Oca i Sina..." još na osobit način nadopunjuje i kao da se čuje još i "u ime tate i mame, brata i sestre, djeda i bake...".

Uostalom, i Isus je o zajedničkoj molitvi rekao nekoliko važnih i snažnih riječi, koje su evanđelisti zapisali u Svetom pismu: "Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski. Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među nji-ma!" (Mt 18,19 - 20) Kada je tako s dvojicom, trojicom, kako je tek kad se okupi četvero ili petero, cijela obitelj! Tad se obvezno pri stolu ili na di-jelu ležaja mora ostaviti i jedno mjesto za Isusa.

Put bez ograničenja brzine

U zajedničkoj molitvi obitelj je još nekako bliža nego obično. U molitvi svi, i veliki i mali, postaju jednako važni. Svatko najvažniji! Zajednička molitva ruši prepreke, briše sitne svađice i pre-pirke, a gradi iskrenost, otvorenost, bliskost. U zajedničkoj molitvi svi u obitelji uče se među-sobnom povjerenju, osjećaju da nikad nisu i ne će biti sami na svijetu. Čak i onda kad se ne slažu baš u svemu i baš uvijek... Osobito će se to dogo-diti ako one "redovne", napamet naučene moli-tve, kao Oče naš, Zdravo Marijo ili Anđele čuva-ru dopunite i obogatite još i malim "obiteljskim dodatkom". Malim molitvicama koje ćete sami smišljati i glasno izgovarati. Takvim iznošenjem osobnih tjeskoba ili teškoća, kajanja i traženja oprosta, radosti i zahvalnosti Bogu, članovi obitelji će se oslobađati i često prisutne sramežljivo-sti jednih pred drugima. Upoznavat ćete se, učit ćete moliti. Molitva će tako postati doista najkraći i najsigurniji put ne samo do "Božjeg uha", već i do srca vaših bližnjih! To je put na kojem nema kaznenih bodova zbog prevelike brzine!

Zavrjeđuje li Bog koliko i kumovi?

Puno od napisanog vrijedi i za odlazak na misu. Lijepo je imati svoje mjesto i svoje društvo u crkvi, svoju klupicu među dečkima i curama, ali još je ljepše kad cijela obitelj zajednički ode na misu, a pogotovo kad se nađe u istoj klupi, "kao jedan".

Tada i misno slavlje postaje još nekako sveča-nije i važnije. Jer, priznajte, na nekakva obitelj-ska slavlja, rođendane, svadbe, u goste kumovima -uglavnom odlazite svi članovi obitelji zajedno. Zar Bog ne zavrjeđuje isto koliko i kumovi ili sva-tovi? Da mu "u goste" dođete svi zajedno?

Osim toga iz iskustva znam da je trenutak kad vi, djeca, pođete samostalno u "svoje klupe", često i trenutak kad vaši roditelji, naročito očevi, pre-stanu uopće ići u crkvu. "Jer" - često misle oni - "sad su djeca dovoljno velika da u crkvu idu sama i ne treba ih pratiti, a osim toga tako u crkvi imamo i 'delegata' iz naše 'baze', naše obitelji, pa više nije potrebno da baš svi idemo na misu..."

I mi odrasli često možemo učiti od djece. Na kraju krajeva i sam Gospodin reče: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko." (Mt 18,3).

Vjeroučitelj